

‘Het vertrouwen dat ik geef, krijg ik ook terug’

WAT GEEF JE MEE?

‘Ik stimuleer dat iedere aios nadenkt over een individueel opleidingsplan. Ik wil al vroeg in de opleiding meegeven dat ze nadenken over wat ze willen bereiken en hoe ze de toekomst zien. Tijdens mijn eigen opleiding luisterde ik vooral naar wat mijn opleider mij vertelde en was er minder ruimte en aandacht voor een eigen pad. De aios van nu nemen zelf beslissingen en

komen met eigen ideeën. Ze weten dat ik daarvoor opensta en ik probeer ze vertrouwen te geven. Als ik een aios superviseer tijdens een patiëntbehandeling, moet die het heft in eigen handen houden. “Toe maar, doe het zelf”, zeg ik dan. Gaat het niet goed, dan moeten ze zelf een oplossing bedenken. Uiteraard binnen grenzen, zodat de patiënt geen schade oploopt, maar ik zeg het ze niet voor. Als de oplossing werkt, geeft dat veel zelfvertrouwen. Daarnaast wil ik aios meegeven dat ze een balans moeten vinden tussen werk- en privéleven. Zelf heb ik een gezin; drie kleine kinderen en een man met een carrière. Wij staan soms voor uitdagingen. Veel aios zijn aan de start van hun opleiding nog geen vader of moeder. Maar als ze kinderen krijgen, zullen ze ook van anderen afhankelijk zijn voor de opvoeding. Dat moet je accepteren. Kan of wil je dat niet, dan moet je misschien geen medisch specialist worden.’

WAT KRIJG JE TERUG?

‘Aios komen vaak met ideeën over zaken waar ik zelf niet eerder aan had gedacht. Dat komt omdat ze tijdens de opleiding naar andere ziekenhuizen gaan om stages te lopen. Voor hen, maar ook voor mij, leidt dat tot kruisbestuiving: uitwisseling van ideeën en nieuwe technieken bijvoorbeeld. Zelf heb ik er geen tijd en ruimte meer voor om

frequent op pad te gaan. Een aios ging op mijn advies naar een gerenommeerd ziekenhuis in België om ervaring op te doen met een innovatieve reconstructie. Bij terugkomst zei hij tegen mij: “Ik zou deze techniek niet overnemen”.

Terwijl het op een congres wel als iets vernieuwends werd gepresenteerd. Hij had echter de beperkingen in de praktijk gezien. Het allerbelangrijkste ten slotte, is je eigen team, daar maakt de aios onlosmakelijk onderdeel van uit. Je maakt heftige dingen mee met elkaar en dus moet je op elkaar kunnen vertrouwen. Het vertrouwen dat ik ze geef, krijg ik ook terug.’

Wies Maarse (39) is staflid in het UMC Utrecht en sinds 2015 gespecialiseerd in oncologische en traumareconstructieve chirurgie. Zij is lid van het multidisciplinaire team voor de behandeling van borstkanker. Daarnaast is ze secretaris van het Concilium Plasticum Chirurgicum van de NVPC.

